

[Henry Christensen.]

for at stabilisere Danmarks økonomi på den baggrund, jeg her har forsøgt at beskrive.

Jeg vil føje til, at oppositionen ikke finder støtte for sine økonomiske synspunkter hos én eneste af landets uafhængige økonomer eller hos Nationalbanken, som socialdemokratiet jo tidligere altid med stor iver henviste til.

Vi er sagligt uenige, og vi finder naturligvis ikke, at uro på arbejdsmarkedet eller ulovlige strejker kan eller skal hidføre, at folketingets flertal og landets lovlige regering skal handle ud fra andre synspunkter, end hvad de finder er nødvendigt af hensyn til Danmarks samlede økonomi. Vi er overbevist om, at dette er i befolkningens samlede interesse. Vi er også overbevist om, at befolkningens store flertal nok skal finde, at uroen på arbejdspladsen ikke skal være et element, der skal tvinge landets lovlige regering til at føre en anden politik end den fastlagte.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 13.30.

Mødet udsat kl. 12.01.

Mødet genoptaget kl. 13.30.

Forhandlingen genoptoges.

Niels Helveg Petersen: Jeg vil gerne til indledning beklage, at vi skal have denne diskussion om økonomiske problemer helt på den baggrund, som vi har fået det. Mit parti deltager gerne i diskussioner om landets økonomiske stilling, vi gør det gerne og har ofte gjort det i denne samling, men jeg vil beklage anledningen. Ulovlige aktioner på arbejdsmarkedet er ingen god anledning til en diskussion om Danmarks økonomiske problemer, og når vi alligevel får det, skyldes det nok ikke mindst, at socialdemokratiet, forekommer det mig, har haft svært ved ligesom at finde sine egne ben i denne sag. Fra starten som oppositionsparti har socialdemokratiet jo været præget af meget stærk lyst til at kritisere regeringen. Det

forekommer mig, som om denne lyst til at komme til at kritisere har taget magten fra fornuften i hele oplægget til denne diskussion.

De ulovlige aktioner på arbejdsmarkedet, uroen, strejkerne, er ikke nogen god baggrund for nogen. De er det ikke for folketinget som sådant, de er det nok heller ikke for socialdemokratiet, de er det nok kun for dele af oppositionen her i salen og andre steder, som har et andet syn på lovlige og ulovlige aktioner end det, der er det almindelige her i salen.

Jeg vil i den forbindelse gerne fremhæve en bemærkning af hr. Krog Hansen, som forekommer mig at være overordentlig uheldig. Hr. Krog Hansen gjorde gælden, at såfremt der ikke blev tale om, at man bøjede sig for retfærdige krav og gennemførte skattenedsættelser, så ville det, man hidtil havde, set af aktioner, være det rene vand imod det, man ville få at se. Det er en stærk udtalelse, og jeg må i hvert fald for mit parti tage stærk afstand fra, at folketinget skal forhandle under trusler om aktioner på arbejdsmarkedet. Det er ikke, tror jeg, særligt fremmende for en fornuftig forhandling her og for en fornuftig udvikling på arbejdspladserne, hvis den slags ting skal blive almindeligt.

Forespørgslen fra socialdemokratiet har i øvrigt en usædvanlig baggrund på en lidt anden led også. Den har nemlig ikke sin baggrund i et almindeligt mistillidsforhold mellem befolkningen og regeringen. Den har nok langt snarere sin særlige baggrund i en uenighed inden for fagbevægelsen og socialdemokratiet om målene og midlerne i den faglige og politiske kamp, om rollefordelingen mellem den faglige og den politiske del og mellem fagbevægelsen og socialdemokratiet i folketinget. Fagbevægelsens ledelse har fra starten sagt fra over for de lønkrav, som har været rejst, har fastslået — og det synes jeg man skal understrege — at der ikke var reel økonomisk baggrund for de krav, der blev rejst. Forespørgslen er derfor nok i det ydre vendt imod regeringen, men tjener i virkeligheden et andet formål, at tilsløre en vis forvirring, som synes at herske i fagbevægelsen og socialdemokratiet omkring disse spørgsmål.

Der er grund til i denne diskussion at slå nogle økonomiske kendsgerninger fast. 1969